

Sygn. akt I BP 14/09

POSTANOWIENIE

Dnia 22 lutego 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jerzy Kwaśniewski

w sprawie z powództwa J. G., K. H., E. S. i D. D.
przeciwko Zespołowi Opieki Zdrowotnej w Ś.
o wynagrodzenie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 22 lutego 2010 r.,
skargi strony pozwanej o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego
orzeczenia - postanowienia Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w K.
z dnia 24 maja 2007 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 24 maja 2007 r. Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K. w sprawie z powództwa: [...] przeciwko Zespołowi Opieki Zdrowotnej o wynagrodzenie po rozpoznaniu wniosku pełnomocnika pozwanego o uzupełnienie postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 13 marca 2007 r. w przedmiocie zwrotu kosztów zastępstwa procesowego uzupełnił postanowienie Sądu Okręgowego z dnia 13 marca 2007 r. w ten sposób, że zasądził solidarnie od powodów na rzecz pozwanego kwotę 450 zł. tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu zażaleniowym.

Od powyższego postanowienia Sądu Okręgowego pełnomocnik strony pozwanej wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia zaskarżając powyższe postanowienie w całości. Skarżący zarzucił naruszenie przepisu prawa materialnego przez niewłaściwą interpretację art. 366 § 1 k.c. i przyjęcie, że powodowie w zakresie obowiązku zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu zażaleniowym są odpowiedzialni jak dłużnicy solidarni. Według skarżącego w niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki ustalenia odpowiedzialności solidarnej powodów, ponieważ ich współuczestnictwo w sprawie miało charakter formalny i wobec tego każdy z powodów indywidualnie ponosi koszty procesu.

Ponadto zarzucono naruszenie przepisów postępowania przez:

- a) niezastosowanie art. 72 § 1 pkt 2 k.p.c. w związku z art. 73 § 1 k.p.c. i przyjęcie, że współuczestnictwo po stronie powodowej nie ma charakteru formalnego i uznanie, że każdy ze współuczestników nie działa we własnym imieniu i na własną rzecz. W ocenie skarżącego roszczenia powodów były jednego rodzaju, oparte na jednakowej podstawie faktycznej i prawnej przy właściwości sądu uzasadnionej dla każdego z roszczeń z osobna jak i dla wszystkich wspólnie, ponadto każdy z powodów wytoczył powództwo oddzielnie i oddzielnie orzeczono o roszczeniu każdego z powodów co do meritum, wobec tego ich współuczestnictwo miało charakter formalny, a każdy z powodów ponosi odrębną osobistą odpowiedzialność za wynik sporu, w tym odrębnie ponosi odpowiedzialność za uiszczenie kosztów procesu w razie przegrania sprawy;
- b) błędną wykładnię art. 98 § 1 k.p.c. i przyjęcie, że stroną przegrywającą w sprawie są wszyscy powodowie łącznie i są oni zobowiązani zwrócić pozwanemu koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony solidarnie, podczas gdy współuczestnictwo powodów miało charakter formalny – każdy z powodów z osobna był stroną przegrywającą w sprawie i każdy z nich z osobna jest zobowiązany zwrócić pozwanemu, jako stronie wygrywającej spór, koszty procesu;

- c) niewłaściwe zastosowanie art. 105 § 2 k.p.c. i przyjęcie, że współuczestnicy sporu odpowiadali co do istoty sporu solidarnie, a w związku z tym Sąd nałożył na nich obowiązek zwrotu kosztów postępowania w sprawie, podczas gdy powodowie nie występowali w sporze w charakterze podmiotów odpowiedzialnych solidarnie co do istoty sprawy – każdy z nich występował względem pozwanego z odrębnym powództwem i dopiero połączenie spraw do wspólnego rozpoznania przez Sąd spowodowało zaistnienie współuczestnictwa po stronie powodowej;
- d) niewłaściwą interpretację § 2 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.) w związku z § 11 ust. 1 pkt 2 i w związku z § 12 ust. 2 pkt 1 tego rozporządzenia i przyjęcie, że zasądzenie od powodów na rzecz pozwanego solidarnie kwoty 450 zł. tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu zażaleniowym stanowi zasądzenie minimalnej kwoty tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego dla radcy prawnego, która to kwota stanowi podstawę zasądzenia opłaty za czynności radcy prawnego, gdy tymczasem, zgodnie z powołaną regulacją prawną Sąd powinien zasądzić podaną kwotę od każdego z powodów na rzecz pozwanego, co dopiero wówczas stanowiłoby minimalną stawkę wynagrodzenia dla radcy prawnego.

Jako uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.) wskazano, że: „W wyniku wydania owego wadliwego postanowienia będącego przedmiotem niniejszej skargi strona pozwana poniosła wymierną szkodę. Zgodnie z zaskarżonym postanowieniem pozwany uprawniony jest domagać się kwoty 450,00 zł. tytułem zwrotu kosztów procesu od powodów solidarnie. W sytuacji, gdyby postanowienie uzupełniające w przedmiocie kosztów było wydane w sposób prawidłowy, pozwany mógłby dochodzić kwoty po 450,00 zł. od każdego z powodów, co łącznie daje

sumę 1,800,00 zł. Z powyższego wynika, iż szkodę, jaką poniósł pozwany oszacować należy na kwotę 1.350,00 zł. (słownie: jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt złotych), co stanowi różnicę pomiędzy sumą 1.800,00 zł., do której domagania się pozwany byłby uprawniony, gdyby zapadło orzeczenie we właściwym kształcie, a sumą 450,00 zł., do dochodzenia której pozwany jest uprawniony obecnie”.

Skarżący wniósł o stwierdzenie niezgodności z prawem zaskarżonego skargą na bezprawność prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 24 maja 2007 r. oraz o zasądzenie od powodów na rzecz pozwanego kosztów postępowania ze skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia sądu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w niniejszym postępowaniu, według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rozpatrywana skarga została wniesiona bez zachowania konstrukcyjnie istotnych wymagań określonych w art. 424⁵ § 1 k.p.c. Po pierwsze skarga, poprzestając na przytoczeniu podstaw skargi oraz ich uzasadnieniu, co odpowiada wymaganiu określonym w art. 424⁵ § 1 pkt 2 k.p.c. nie zawiera osobnego od podstaw, a określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 3 – wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne. Po drugie w skardze brak jest uprawdopodobnienia wyrządzonej szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy, to jest wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.

Stosownie do podstaw skargi zaskarżone orzeczenie narusza wskazane w niej przepisy przez to, że zasądza od powodów (czterech osób fizycznych solidarnie) kwotę 450 zł tytułem kosztów postępowania zażaleniowego, chociaż – wobec braku między powodami współuczestnictwa materialnego – współuczestnicy sporu, stosownie do art. 105 § 1 k.p.c., powinni zwracać koszty pro parte.

Jeżeli sytuacja procesowa po stronie powodowej jest taka jaką określił skarżący, że każdy z czterech powodów dochodził niezależnego od innych osobnego roszczenia, to w konsekwencji zastosowania art. 105 § 1 k.p.c. istotnie

nie byłoby podstaw do solidarnego obowiązku zwrotu kosztów od wartości sumy wszystkich dochodzonych roszczeń. Każdy z powodów powinien zwracać koszty w częściach równych (art. 105 § 1 zdanie pierwsze k.p.c.).

Tymczasem niekonsekwentnie do przedstawionych w skardze twierdzeń i wskazanych przepisów skarżący – w zakresie wymaganego uprawdopodobnienia szkody – powołuje się wyłącznie na sam fakt wydania zaskarżonego orzeczenia i twierdzenie, że “szkodę, jaką podniósł pozwany oszacować należy na kwotę 1.350 zł, co stanowi różnicę pomiędzy sumą 1.800.00 zł, do której domagania się pozwany byłby uprawniony, gdyby zapadło we właściwym kształcie, a sumą 450 zł dochodzenia której pozwany jest uprawniony obecnie”.

Niekonsekwencja skarżącego polega na tym, że domagając się określenia obowiązku zwrotu kosztów procesu od każdego z powodów osobno (pro parte), nie wiadomo dlaczego uważa, że każdy z powodów powinien zwrócić koszty obliczone nie od wartości roszczeń każdego z nich, ale od sumy roszczeń wszystkich powodów co właśnie – przesłankowo skarżący zakwestionował. Bezsporne jest bowiem, że zasądzona w zaskarżonym postanowieniu, kwota 450 zł, jest odpowiednia do opłaty za czynności radcy prawnego, obliczonej według stawki przypadającej od wartości przedmiotu sprawy – wartości polegającej na zsumowaniu wszystkich roszczeń, wszystkich czterech powodów.

Jeżeli ponadto zauważy się, że poprzestając na bezpodstawnym żądaniu od każdego z powodów kwoty odpowiadającej wartości przedmiotu sprawy obejmującej także roszczenia wszystkich pozostałych powodów, skarżący nie wskazał nawet wartości roszczeń każdego z powodów, to należy uznać, że skarga nie zawiera danych (okoliczności), które mogłyby wskazywać na to czy w wyniku zaskarżonego postanowienia pozwany istotnie uzyskał ustalenie przypadającej mu wierzytelności z tytułu kosztów postępowania zażaleniowego w kwocie niższej od należnej, a gdyby tak miało być – to w jakiej?

Z powyższych przyczyn stwierdzając, że skarga nie spełnia wymagań określonych w art. 424⁵ § 1 pkt 3 i 4 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił stosownie do art. 424⁸ § 1 k.p.c.